

Lorvekonkurrence med Livsforfødenhederne her i Danmark. Jeg antager, vi ere ſaadanne Lighedsmænd, at, naar en vis Art Forretningsmænd ikke ſtulde have Lov til at bruge Konkurrencen indtil Misbrug, maa andre ærede Næringsdrivende heller ikke have Ret til at fremture paa den Wei, de hidtil have fremturet, og man kan ikke ganſke fritage de Folk, man her vil beſkytte mod Konkurrencens Overgreb med Henſyn til Rentefoden, for ikke ſelv at bruge Konkurrencens mægtige Løſteſtang til egen Fordeel. Dette Par Ord har jeg fundet det fornødent, i alt Fald ikke overflødig, og, ſom jeg haaber, heller ikke utilbørligt at fremsætte ved Forhandlingen af nærværende Sag. Forøvrigt tager jeg ſelvfølgelig, da det er Forſlagsſtillerens Onſte, igjen Forſlaget tilbage.

Formanden (Krabbe): Forſlaget er ſaaledes taget tilbage; maa jeg ſpørge, om Nogen optager det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfalde.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ſte Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Winther: Ja, da den Bemærkning, jeg havde at gjøre, knyttede ſig til det nu bortfaldne Forſlag, ſtal jeg frafalde Ordet.

Ordføreren (S. Pedersen): Jeg vil takke den ærede Miniſter for den Belvillie, hvormed han udtalte ſig om Fiſſerifaſagene og de gode Løfter, han i den Henſeende gav. Hvad Enekaſtningsſpørgsmaalet angaar, fandt jo den ærede Miniſter, at den truſne Afgjørelſe, ſaaledes ſom Forholdene paa dette Omraade ere ordnede, er ganſke i Overensſtemmeſe med Lovgivning, ſaa at der ikke var Noget at ſige dertil, men paa den anden Side kunde de ſtedlige Forhold give Anledning til at tage Spørgsmaalet under nærmere Overveieſe, og det er jo Alt, hvad Udvalget kan onſte. Jeg vil da bemærke, at, ſelv om den truſne Afgjørelſe ikke er i Strid med Lovgivning, og de Paagjældende ſaaledes ikke kunne vinde Noget ved den Begunſtigelſe, de ſubſidiært onſte om, nemlig fri Proces, kan man gjerne have den Overbeviſning, at dette Forhold er uheldigt. Der er jo ſaamange mellemkommunale Forhold, der ikke ere heldige, og dette er kun eet af de ſmaa i Sammenligning med Statteforholdene, ſom vi jo ogſaa have haat til Forhandling her iaar, men derfor kunde jo nok det Uheldige her trænge til at rettes. Hvad angaar Spørgsmaalet om det Andragende, ſom er omtalt i Betæntningen under Nr. 22, gjorde den ærede Miniſter gjældende, at han ikke egentlig indſaa, der var nogen

Forſkjel paa den Erang, ſom en Mand kan komme i under en Sygdom, og, den han ellers under andre Omſtændigheder i Livet kan komme i, ſaa naar der burde tages Henſyn til det ene af diſſe Tilfælde, ſaaledes at den Hjælp, en Mand modtog i Sygdomstilfælde, ikke ſkulde medføre Labet af hans borgerlige og politiffe Rettigheder, maatte dette ogſaa kunne gjøres gjældende overfor andre Tilfælde af Erang. Jeg vil dertil ſige, at jeg ganſke viſt ogſaa tror, der er endel Tilfælde af Erang udenfor Sygdomstilfælde, med Henſyn til hvilke der kunde være god Grund til at tage under Overveieſe, om man ikke ogſaa der burde gjøre Noget i den ſamme Retning, ſom her er antydet, ſaaledes at, hvad en Mand under ſaadanne Omſtændigheder nødes til at modtage af det Offentlige, ikke derfor ſkulde have den Indflydelse, at han miſtede ſine borgerlige og politiffe Rettigheder. Jattiglovgivningen i det Hele værner kun daarlig i den Henſeende om den Enkeltes perſonlige Værdighed, medens der viſt kunde gjøres en hel Del i det Stykke, ſaa at den, der uforſkyldt kom i Erang, blev ſtillet paa den Maade, Andragendet tilſigter. Men forøvrigt vil jeg dog gjøre den Bemærkning, at nogen Forſkjel forekommer der mig nok at kunne være mellem den Erang, der opſtaar paa Grund af Sygdom, og den, der ellers kan komme af anden Modgang, den nemlig, at den Erang, der opſtaar paa Grund af Sygdom, i Reglen vil være mere forbigaaende, ſaa at det Afhængighedsforhold, hvori den paagjældende Modtager derved kommer til at ſtaa i lige overfor den, af hvem han ſtal have Hjælp, i Reglen vil kunne have hurtigere, end naar en Mand paa Grund af anden Modgang i Livet ſtadig bliver ſat ſaaledes tilbage, at han for beſtandig er ſat ube af Stand til at ernære ſig. Der turde derfor være ſærlig Grund til at hjælpe den Mand tilrette, der paa Grund af Sygdom er kommen i ſaadant Afhængighedsforhold, idet der dog kunde være Haab om, naar den midlertidige Nød var afhjulpen, at han ſaa igjen vilde være iſtand til at ernære ſig ſelv, alſaa ikke behøve at ſtaa i det trykkende Forhold, ſom den kommer til at ſtaa i, der veed, at han har en ikke afbetalt Gjæld, der hviler paa ham, og ſom gjør, at han ikke betragtes ſom en almindelig fribaaren Mand med ſamme borgerlige og politiffe Rettigheder ſom Andre. Med Henſyn til det meget omdebatterede Spørgsmaal angaaende Rentefoden bemærkede jeg udtrykkelig forrige Gang, da jeg havde Ordet, at jeg vilde lade det hvile, indtil jeg havde hørt de ærede Forſlagsſtillere begrunde deres Forſlag. Nu er der imidlertid ikke Leilighed til at komme ind paa den Sag, og jeg ſtal heller ikke gjøre det. Jeg ſtal alſaa flutte med at anbefale de Indſtillinger, ſom ere ſtillede af hele Udvalget eller af dets Flertal.